

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Honlelet

*Háromhús, éppen Isaszeg.
Az InterCity átrohan.
A mezőn csontos fű remeg,
hol összetörtek annyian.*

*Már fel se rezzennek, akik
(kevervén láthatatlanul
osztrákok magyar hamvait)
keblén virágföld alakul.*

*Megértik, hogy a délután
bizonyos percében a csend
a régi kardcsengés után
már vonatzengést jelent,*

*s befele fordulnak a táj
áttetsző jelképe szerint,
ahol most már a vas se fáj
s a golyó se üt át megint.*

*Én ütök még időközön át,
míg fel nem itat valaki,
mint Pallwitz végső vérnyomát
egy irgalmas Baradlay.*

Kronosz ó ma!

*Aggodalom a Balkán irodalma.
A Nyugat nem volt, mikor itt az alma
Párizs kezében égi kézigránát,
melynek szilánkja istennőket járt át.*

*Most itt vagyunk, mint Odüsszeusz, télen,
hajói nélkül, meztelen-kevélyen
s még jóslat sincs, csak programok szeszélye
vet és vetít a virtuális térbe.*

*Mindössze skálák, kromoszómák, nyelvek
hordozzák még a trójai fa-elvet,
mely nélkül biztos véglegesen semmi
nem tudott volna vadnyugatra menni.*

